

omkring København har en Mængde Cyklistier, f. Eks. ude i Charlottenlund Skov og Dyrehaven og saadanne Steder, Cyklistier, som er anerkendt som saadanne af Publikum og vel ogsaa af Autoriteterne, men ikke beskyttet som saadanne. Man maa sikkert kunne beskytte disse Stier, saaledes at de kun anvendes efter deres Formaal.

I § 17 gør man et Forsøg paa at omgaa Bestemmelserne i Motorloven. Motorloven fastslaar, at Cyklistere om Sommeren i lyse Nætter ikke er pligtige at føre Lygte. Nu forsøger man her at ændre dette, idet man siger, at Cyklistere skal føre Lys hele Aaret igennem. Jeg vil fraraade at vedtage denne Bestemmelse. Den Mand, der sidder ved Rattet, skal være vaagen og bruge sine Øjne og se sig for; i lyse Sommernætter kan han se en hvilken som helst Cyklist paa Landevejen; selv om vedkommende har iført sig Maaneskinstøj, eller hvad han kan finde paa at iføre sig, vil Automobilisten ikke kunne undgaa at se ham. Man gør her et Forsøg paa at tage Ansvarer væk fra Manden ved Rattet og lægge det over til de andre. Jeg tror ikke, det vil lykkes at faa denne Bestemmelse vedtaget.

I § 18 støder vi paa en gammel Kending, idet man nemlig her gør Forsøg paa at indføre Katteøjne, hvad vi under Motorlovens Behandling havde en lang Diskurs om. Jeg finder det berettiget at indføre Katteøjne for Cyklisternes Vedkommende — det sagde jeg ogsaa under Behandlingen af Motorloven —, hvorimod jeg er en absolut Modstander af at paabyde deres Anvendelse paa Arbejdskøretøjer, Trækvogne, Barnevogne og Mennesker eller andetsteds, hvor man muligvis kunde tænke sig at anvende saadanne Katteøjne. Men det er berettiget at paabyde Cyklistere at have dem, thi det er Cyklisterne, som rummer Faren om Natten for andre vejfarende. Man ved ikke, hvor man har dem. Ser man en Cyklist foran sig, ved man ikke, hvor han er, naar man nærmer sig ham. Er der en Fordybning i Vejen, eller skal Cyklisten være sig for et eller andet, smutter han til den ene eller den anden Side, og saa er Katteøjet paa sin Plads, fordi det gør, at man kan skimte ham i tilstrækkelig god Tid til at være sig for ham. Det vilde medføre en overordentlig betydelig Udgift, hvis vi paalagde det samlede danske Landbrug at have saadanne Katteøjne anbragt paa alle Køretøjer, disse Katteøjne, som let gaar i Stykker og efter en Uges Tids eller en Maanedes Tids Forløb maa fornyes. At paabyde at anvende Katteøjne paa disse Køretøjer vilde være at lægge en alvorlig Skat paa hele Landbruget.

§ 19 er en meget vigtig Paragraf. Vi fra vor Side ser saaledes paa § 19, at vi vilde betragte det som et Gode, om der herigennem kunde komme ensartede Regler for de heromhandlede Køretøjer, Ruteautomobiler. Det findes der ikke i Øjeblikket. Politivedtægterne i adskillige Amter giver Amtsraadene Bemyndigelse til at uddele disse Monopoler — eller hvad man skal kalde det — til Rutekørsel med Automobil, medens andre Politivedtægter intet indeholder derom. Vi finder det rigtigt, at der kommer ensartede Regler paa dette Felt, og at disse kommer til at gaa ud paa, at det bliver de kommunale Myndigheder, der bestemmer, hvorledes Koncessioner til saadan Rutekørsel skal gives. Men det bør ikke alene være Amtsraadene, der faar saadan Myndighed, Byraadene og Sogneraadene bør være medbestemmende om dette. Vi finder det rimeligt, at der gives en Afgift for Retten til at køre med Rutebiler, men vil dog advare imod at sætte Afgiften for højt, idet denne ikke gerne skulde medføre, at dette Befordringsmiddel, som tjener de daarligst stillede i Samfundet, blev dyrere at benytte, end det er i Øjeblikket.

Rutebiler har efter vor Mening deres absolutte Berettigelse. Rutebilen er et af de hurtigste og bedste Kommunikationsmidler, vi har. Saa længe Togene paa Statsbanerne bruger 4 Timer om at køre en Strækning, som Rutebilen tilbagelægger paa 3 Timer, har Rutebilen sin Berettigelse. Derfor maa vi ikke lægge den Hindringer i Vejen, i alt Fald ikke større Hindringer, end at den kan vedblive at være det udmærkede Kommunikationsmiddel, den er. Men Autoriteterne bør have Haand i Hanke med dette Forhold, saaledes at det bliver lagt til Rette paa en sund og god Maade. De bør ogsaa have Haand i Hanke med Fastsættelsen af, hvad disse Køretøjer tager for at køre en bestemt Strækning; men jeg vil meget henstille til Ministeren, at der bliver givet Regler for, hvorledes Amtsraad, Byraad og Sogneraad skal stille sig til denne Sag. Det gaar ikke an, at der er lige saa mange forskellige Regler som Kommuner. De vedkommende Autoriteter maa have ganske bestemte Regler at gaa efter, og vi maa ikke hemme den frie Konkurrence, vi maa ikke lade det komme dertil, at visse Mennesker paa Befolkningens Bekostning kan faa Monopol paa saadan Kørsel.

§ 20 indeholder en Bemærkning om, at der ikke maa henlægges noget andet paa Vejene end Køretøjer. Nu er det sjældent, at man henlægger et Køretøj paa en Vej,